אמר ריש לקיש אתיא לחם לחם ממצה כתיב

הכא יוהיה באכלכם מלחם הארץ וכתיב

התם 2לחם עוני והתם גופה מנלן 6אמר ריש

לקיש וכן תנא דבי ר' ישמעאל וכן תנא דבי

עליו חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות

לחם עוני בברים הבאים לידי חימוץ אדם יוצא

בהן ידי חובתו בפסח יצאו אלו שאין באין

לידי חימוץ אלא לידי סירחון: ומצמרפין זה

עם זה: תנא התבואה והקמחים והבציקות

מצטרפין זה עם זה למאי הלכתא אמר רב

כהנא לענין חדש רב יוסף אמר לענין חמץ

בפסח ר"פ אמר לענין מעשר שני דאי אכיל ליה

חוץ לחומה לקי רבא אמר "לענין מומאת אוכליז

והא קמ"ל דתבואה וקמחין דומיא דבצקות

מה התם אוכלא בעיניה אף הכא נמי אוכלא

בעיניה והתניא יחמה בין קלופה בין שאינה

קלופה מצמרפת שעורה קלופה מצמרפת

שאינה קלופה אין מצמרפת איני ³והא תנא דבי רבי ישמעאל ³על כל זרע זרוע אשר

יזרע יכדרך שבני אדם מוציאין לזריעה חמה

בקליפתה ושעורה בקליפתה ועדשים בקליפתן

לא קשיא הא בלחות הא ביבשות: ואסורין בחדש מלפני (^{6) 1} הפסח: מנא הני מילי

אמר ריש לקיש אתיא לחם לחם ממצה:

ולקצור לפני (כ כן העומר: מנא הני מילי

אמר רבי יוחנן יאתיא ראשית ראשית מחלה

מאי קודם לעומר ר' וונה אמר קודם יקצירת

העומר רבי ז יוםי בר זבדא אמר קודם הבאת

העומר תנן אסורין בחדש לפני (י) פסח

ולקצור לפני יו העומר בשלמא למאן דאמר

קודם הבאת העומר היינו דלא קא עריב להו

ותני להו אלא למ"ד קודם קצירת העומר

ליערבינהו וליתנינהו אסורין בחדש ולקצור

לפני הפסח אלא אי איתמר אסיפא איתמר

אם השרישו קודם לעומר העומר מתירן מאי

קודם לעומר יו רבי יונה אמר קודם יהבאת

אליעזר בן יעקב אמר קרא 2 לא תאכל

ל) [פסחים לה.], ב) חולין קיו: קיט., ג) [לקמן על.], ד) גי רש"ק קלירת, ה) גיי רש"ק הבלת, ו) [קדושין לו: וש"נן,

ז) נ"ח הקצירה והאכילה, ח) ל"ל

ברי ג. נייק, ע) ל"ל ואחרי כן נושכין זה בזה אין מנטרפין אלא בכה"ג רני ביי

השכן היא כהיא מין מנטרפין חלח בכה״ג כו'. ז״ק, י) [נדל״ל מורם מורס], **כ**) תוי״ט פ״א דחלה מ״א

רש"ק וגי׳ ל"ק,

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואסורין בחדש מלפני

ולקצור לפני הפסח מנא הני מילי

אמר ר' יונתן אתיא ראשית:

(ג) שם תכן אסורין בחדש לפני עומר ולקלור לפני הפסח בשלתה: (ד) רש"י ד"ה הני אין

וכו' בחלה הס"ד ואח"כ מ"ה וכו' בחלה הס"ד ואח"כ מ"ה לחם לחם ממצה ואורז ידומן: (ה) ד"ה והתניא בניחותא

וכו' למשמע דאחר הפסח שרי

מיד דאחר קצירת:

גליון הש"ם

גמ' רבי יונה אמר קודם הבאת עומר. עי' טולי אכן ר"ה לף יע"ב ד"ה כל הרכנה:

לעזי רש"י

.[אישפילט"א]

כוסכות. סיגל"א [שייגל"א]. שיפוז.

מוסף רש"י

שבולי תעלא. מעלא מרגוס של שועל (פחחים לה.). דברים הבאים לידי חימוץ אדם יוצא בהן. משום מלה לס עשלן מלה אורז ודוחן. לין

עושין חמן ואס מחמינין אותן מסריחין (שם). על כל זרע

מסריחין (שם). על כל זרע זרוע. לגבי טומאת אוכלין כתיב

דרוע. נגבי טוממת חוכנין מתיב ואט"ג דבהחול קרל טחור כמיב ביה, טעמא משום דלל הוכשר דמניין ליה וכי יותן מיים על זרע דהוכשר טמא הול חטה בקליפתה. קליפה הול שומר לאוכל והיא קליפה שומר לאוכל והיא קליפה

החילונה החופה אותה בעודה

שבולת, אבל הנושרת כשכותשין אותה במכתשת אוכל גמור הוא

מדתנן לקמן (דף קיט:) המלאי שבשבלין לא הוו שומר מכלל דקליפה החיצונה הויא שומר,

רבינו גרשום

דשרא. שיגלא בלשונם: שבולי תעלא. אבינא: אלא לידי סירחון. שמתגדלין אבל אין מחמיצין. מצטרפין זה עם זה. מכולן לכזית: לענין חדש. שאם אכל כזית מכולן קודם ההרכרה בשניה לוכד. אב בחרה

ם מונה חבויה לתוכה שהעדשה חבויה נתוכה שחין מקפידין עליה בשעת זריעה אלא בשעת אכילה ומשום הכי נקט אשר יזרע (חולין קיד:).

מדשים אומה

סו א מיי' פ"ד מהל' טומאמ אוכלין הלכה ג: ב [מיי' פ"ה שם הלכה יב]: סו ג מיי' שם הלכה ך: םח ד מיי' פ"ז מהל' תמידין ומוספין הלכה יג:

תורה אור השלם

 וְהָיָה בְּאָכְלְכם מּלְחֶם הַאָּרֶץ הְרִימָה לְיִיּיִ במדבר טו יט במדבר טו יט 2. לא תאבל עֶלִיו חָמֵץ שְבְעַת יְמִים תאבל עֶלִיו שְבְעַת יְמִים תאבל עָלִיו מצות לְוֹם עני פי בחפוון יָצָאתָ מַאֶרֶץ מִצְרִים לְמַעַן תַּוֹבֹּר אָת יוֹם צַאתַרְ מַאַרץ תְּוְבֹּר אֶת יוֹט בַּייְיְּיִ מִצְרִיִם כֹּל יְמֵי חָיֶיךְ: דברים טז ג

. וכי יפל מנבלתם על כּל 3. וכי יפל

שימה מקובצת

. 6) העומר תיכת הפסח נמחק: ל. ל) לפני הפסח תיבת העומר נמחק מנא הני מילי אמר רי יונתן פרש"י דהני אין אורז ודוחן לא ולא נהירא דא״כ הו״ל לתלמודא לפרושי הני אין הריל לתלמודא לפרושי הני אין אורו ודוחן לא כדמפרש לעיל בלך נראה לפרט בטא הני מילי דכל הני מינים אסורים מלפני העומר אימא דאינו אטור אלא מאוחו מין שמביא ממנו את מינים לא כדפריך לקמן אימא מינים לא כדפריך לקמן אימא מינים לא מדפרי ביו או אחה מיני בריא לייני אין אותה מיני בריא לייני ביו או אחה מיני בריא לייני בריא ולא מהייני ביו או לא בריא מיני בריא לייני בריא ולא מהייני ביו לא בריא לא מהה מיני בריא לייני בריא ולא בריא מותר ביו מותר ביו לא בריא ביו לא ביי לא ביי לא בריא ביי לא ב , קוצר כו': ג) לעומר רבי יוסי בר קובר מיונה (מחק: ד) יונה זבדא ותיבת יוסי בר זבדא נמחק: ותיבות יוסי בר זבדא נמחק: ס) לפני העומר: ו) לפני הפסח: סן לפני העומר: ו) לפני הפסח:

ו) לעומר ר' יוסי בר זבדא:

מ) ר' יונה וחיבות יוסי בר זבדא:

נמחק: פ) טחינה הס"ד ומה"ד

לענין חדש מצטרפין לכזית
שאם צירף בין כולם כזית
וואכלו לפני העומר לוקה משום לחם וקלי וכרמל לא תאכלו: י) ונפלי. ואני שמעתי לחות חזיין קליפתן לאכילה דעדיין . רכות הם אבל יבשות לא חזיין רכות הם אבל יבשות לא חזיין קליפתן לאכילה לפיכך אין מצטרפין קשיא ומתיבות ע"א נמחק: יש) ותו לא בקצידה כתיב ראשית קצירם שלא יקצור קודם העומר: באצידה כתיב ראשית קצירם יש) שרי לקצור. יון למ"ד באבילה אטורה: יון דמשמע בא יון המשמעה באנילה היוור ביווים ברינוניה. הא: טו) והמתנה דמקצירה: טו] [ולא לענין תרומה] מתניא דתנן אין תורמין ממין על שאינו מינו ואשמועי׳ דכוסמין מיז חטים לתרום (מנה) וממנה] תנן דכולן מצטרפין זה בזה לענין חלה ורש"י פי' הא . דמצטרפין היינו כסדר השנויין בגמרא ובירושלמי פריך כר פי׳ כשנושכין זה בזה אין מצטרפין לענין חלה אלא כסדר מצטרפין לענין חלה אלא כסדר דקא חשיב להו הכא אכל כללן בעודן קמח וגוכלן כיחד כולן מצטרפין זה עם זה והא דקתני כו' אף כו' ור"י אומר שהדבר תלוי בעיסה הדומות זו לזו ולפי מה שאמרנו שהברמינו שלו לפי מה שאמרנו "שרימינו שלו המשור בשוים בשוים בשוים ב שהכוסמין מצטרפים עם החטים ושעורים וחטים ושעורים אינם מצטרפין אם גיבל ג' עיסות

מון אלא לענין חלה מיתניא ולהכי מייתי לה אמתניתין דמיתניא לגבי חלה דתנן החיטין והשעורין והכוסמין ושיבולת שועל ושיפון הרי אלו חייבין בחלה ומלטרפין זה עם זה והך ברייתא לא פליגא אמתניתין דמנטרפין דמתניתין לאו אכולהו קאמר שינטרפו זה עם זה אלא כדמפרשה ברייתה וכן פי׳ בהונטרס

ומיהו על חנם דחק דמתני' היא כמו כן יון ח) משני בריש חלה ופריך בגמרא בירושלמי תמן תנינן איזהו מין במינו החיטין אינן מלטרפים עם הכל אלא עם הכוסמין השעורין מצטרפות עם הכל חוץ מן החיטין יה! רבי יוסי אומר לה סתם ר' יונה בשם רבי יותנו תמו בנשור וכאו בבלול פירוש כשהמינין בלולין ים! יפה ועושין מהן עיסה חחת כולן מלטרפין וכשעושה עיסה מכל מין בפני עלמו בן שי אחרי כן נושכין זה בזה מלטרפין בכי האי גונא דקתני וההיא דמייתי בירושלמי היא משנה בפ' בתרא דחלה והא דהתני התם השעורים מלטרפין עם הכל בא] משמע דמלטרפין עם הכוסמין והכא קתני כוסמין מין חיטין משמע אבל מין שעורין לא לא קשיא מידי דהכי קאמר כוסמין אף מין חיטין בב] שיבולת שועל ושיפון מין שעורין דוקא וא"ת והנך מינין שהן כלאים זה בזה כדתנן בריש כלאים היאך הן מלטרפין הא תנו בפ׳ שני דתרומות כל שהוא כלאים בחבירו לא יתרום מזה על זה וי"ל דגבי חלה תלוי הטעם בעיסה לפי שעיסותיהן דומות זו לזו כדאיתא בירושלמי בפ' בתרא דחלה ועוד יש לפרש דכשיש בכל אחד בפני עלמו כדי חיוב חלה אין תורמין מזה על זה ממין על שאינו מינו והכי מוכח בתוספתא דחלה דקתני קב חיטין וקב שעורין וקב כוסמין הרי אלו ^{בג}! אין מלטרפין כשהות תורם י מכל חחד וחחד שתין תורמין ממין על שאינו מינו חלי קב חיטין חלי קב שעורין וחלי קב בד] כוסמין נוטל מן הכוסמין ונראה שזהו הטעם דחמשת רבעים קמח ועוד חייבין בחלה ומיירי כגון שהשלש מינין נושכין כולן זה בזה שכל אחד נושך בשני המינים ומשום הכי ברישא תורם מכל מין ומין כיון שהשנים אחרים מחויבין בלא השלישי אבל בהן לצרף נוטל מן הכוסמין שעיסתו דומה לשניהם: בדרך שבני אדם מוציאים לזריעה חימה בקליפת'. וקל דלמר

בסוף כתובות (דף קיא:) ומה חטה שנקברת ערומה מוליחה כמה לבושין אומר ר"ת דהכי קאמר אפי׳ היתה

ליה למידק כדדייק לעיל הני אין אורו ודוחן לא אלא נראה דאינטריך לרבות חמשת מינין דלא תימא דוקא שעורין דמייתי עומר מיניה:

העומר רבי ווסי בר זבדא אומר קודם סקצירת העומר אמר ליה ירבי אלעזר לרבי

גולבא. אשפיילט"א: דישרא. סיגל"א: שיבולי מעלא. אווינ"א: הני אין. הני חמשת מינין מלטרפין וחייבין (ד) בחלה: אורז ודוחן לא. ילא בהן ידי חובתו משום מלה: התבואה. חיטים ממש קודם טחינה ש]: לענין המץ. מלטרפין לחית דחיטין נמי מחמלין אם שראן במים: מה התם. בנק אוכלא בעיניה לאפוקי גולבא שיפון דישרא שיבולת שועל שבולי תעלא הני אין אורז ודוחן לא מנא הני מילי

הליפת שעורים וסובין שבהמחין דלחו אוכלים נינהו ולא מצטרפי לכביצה: והתניא. (ה) בניחותא: קליפת חטים דקה ורכה היא וראויה לאכול לפיכך מלטרפת: שעורה שאינה קלופה אינה מלטרפת. עם שאר אוכלין לכבינה ואפי׳ אוכל שבתוכה משום דקליפה מפסחת ולא נוגעים אוכלין אהדדי להיות חיבור: והתנא דבי רבי ישמעאל אשר יורע. משמע כדרך שבני אדם מוליאין לזריעה שאין מקפידין אם קליפתן סובבתן כך הם מצטרפין לטומאה דשומר האוכל מצטרף עמו ומהאי קרא נפקא לן בהעור והרוטב (חולין קיו:): לחות. מלטרפות דשומר הוא: יבישות. לא הוי שומר דמיפרכי ונפלי. י] ע"ח לחות חזיח קליפתן לאכול דעדיין רכות הן וזה שמעתי וללשון ששמעתי קשיה לי הה דקיימה לן (שם.) שומרין מלטרפין לטומאת אוכלין: לחם לחם. לחם קלי וכרמל (ויקרא כג) מה מלה חמשת מינין ולא אורו ודוחן אף חדש נמי חמשת מינין ותו לא יא]: מאי קודם לעומר. דקתני מתניתין ואסורין בחדש לפני העומר: קודם קלירת העומר. אבל לאחר קלירת העומר שרי לאכול חדש בהאיר המזרח: קודם הבחת העומר. חסור לאכול חדש דעומר מתיר בזמן שהמקדש קיים ולא האיר המזרח: (ו) ולקלור לפני הפסח. אבל לאחר יום טוב ראשון שרי יבן דקלירת העומר במולאי מתרת לקלור שחר קלירות: י"נו בשלמה למ"ד. יג] הסורה בחכילה עד הבאה היינו דלא עריב אכילה וקלירה כי הדדי משום דקלירה שריא ממולאי י"ט ואכילה לא שריא עד הקרבת העומר: אלא לר' יונה לערבינהו וליתנינהו. תרוייהו לפני הפסח דמשמע (ו) יד] לחחר הפסח שרי מיד דהלירת העומר שריא י) לאכילה והמתנה מין מקלירה ועד האיר המזרח לא חשיב משום דזימנין דנקנר סמוך לעלות השחר. ולי נראה דה"ג ליערבינהו

וליתנינהו אסור בחדש ולקצור לפני

העומר הואיל ותרווייהו אקודם קלירה

קיימי. וללשון שבספרים קשיא לי דאי

הוי תני לפני הפסח הוה משמע נקברת ערותה יוצאה בכמה לבושים: אתיא דחם דחם ממצה. דביום הפסח שרי ואף על גב דקודם קצירת העומר הוא פי׳ בקונטרס מה מנה חמשת מינין ולא אורז ודוחן וקשה דהוה דבשלמא כי תני לה גבי קצירה ניחא דביום הפסח יום טוב הוא ופשיטא דאסור לקצור אבל גבי אכילה לא מתני ליה:

מאר מתפנה מדין דינה מתניתין אסורין בחדש ביו קודם קצירת העומר אבל לאחר קצירה שרי לאכול חדש בהאיר מזרח כך באר הורם דעופרה וזהו דוחק דכיון דבהאיר המזרח חליא מילתא למה לי למינקט קודם קצירה ועוד בתר הכי דקאמר בשלמא למ״ד קודם הבאת עומר היינו דלא עריב ותני להו דלא עריב אכילה וקצירה בהדדי משום דקצירה שריא ממוצאי יו״ע ואכילה לא מישתריא עד הקרבת העומר אלא למאן דאמר קודם קצירת עומר ליערבינהו ולימנינהו אסורים בחדש ולקצור לפני העומר והשתא לדידיה נמי אין זמנס שוה דלאחר קצירת העומר שריא קצירה לאלתר ואכילה מיתסרא עד האיר המזרח ודחק בקונטרס לפרש דמקצירה עד האיר המזרח לא חשיב דזימנין דנקלר סמוך לעלות השחר ועוד קשה אי הוה תני אסור בחדש ולקלור לפני הפסח הוה משמע דביום פסח שרי דבשלמא כי מני לה גבי קצירה ניחא דביום הפסח יו"ע הוא ופשיטא דאסור לקצור אבל גבי אכילה לא מיחני ליה בין ונראה דגרם מאי קודם לפסח וקאי אהא דמגן ואפור לקצור קודם לפסח ר' יונה אמר קודם קצירת העומר והא דקתני קודם לפסח משום דבי"ע ליכא קצירה ומיד בליל ט"ז קוצרין העומר להכי קתני קודם לפסח רבי יוסי בר זבדא אומר קודם הבאת העומר ופריך תנן ²⁷ [אסורים בחדש מלפני העומר כו' בשלמא למ"ד קודם קצירת העומר היינו דלא קא עריב ותני להו אלא למ"ד קודם הבאת העומר לערבינהו ולתנינהו] אסור בחדש ולקצור לפני העומר:

קולרין עוני. ומצה אינה כשירה אלא מחמשת המינין: ראשית ראשית מחלה. כתיב הכא ראשית קצירכם וכתיב בחלה ראשית עריסותיכם וחלה גמר ממצה: ולקצור לפני הפסח. היינו לפני קצירת העומר אלא כיון דפסח י״ט הוא ולא קצרי משום הכי אמר לפני הפסח. אלא מדלא ערבינהו ש״מ דלאכול

בה פסולת: אף הכא נמי. בתבואה דאם היו שעורין בעינן שיהו קלופין שלא יהא בהן פסולת: (והא תניא). הא בלחות. בשעורים לחות בירוות. מצטרף אפי׳ בקליפה דנאכליז

קולרין שנוי. ממנה אינה כשיה אלא מדיל במקר אינה במקר או המין שנוי. ממנה אינה כשיה אלא מדיל אינה במקר או המין מו המין מו המין מול מות מות מות המינין: ראשית האית בשיה לאינה בהיב (או המין במקר המים ולא מות במקר או המים במקר האוא המינים במקר האוא במקר מות במקר מות במקר האוא במקר מות במקר המקר מות במקר המקר מות במקר המקר מות במקר מות במקר

א) נראה דל"ל ע"כ מנאתי ונראה שהוא מלשון הר"ש ז"ל בפי׳ המשנה דריש כלאים.